

Fátyol Zoltán

Satori

Gyarmati Imrének

Az ember olyan, mint a rossz tepsiben készült sütemény: teteje világos aranysárga, az alja meg égett-fekete. A mester közönyös hangon ejtette ki e szavakat, ítélet, indulat, semmiféle érzelmi töltés nem volt képletes mondatában. Tanítványa feszülten figyelt – várva a folytatást, mert a mester megállt, hosszasan és némán nézve maga elé –, aztán nem bírta tovább és megtörte a csendet: de milyen a közepe? A mester ránézett, majd visszatérve révületéből hosszú nyelű vízmerőjével jókorát ütött a kérdező fejére. Újoncként nem ismerhette még a kiszámíthatatlan metódust, felüvöltött fájdalomában, jajgatva káromolta mesterét – kolostorával együtt –, aki mintegy pedagógiai célzattal hozzátette még: látod, ilyen a *satori*. Tökéletes választ kaptál. A közepe nyers és csordultig van fájdalommal, az ember pedig – fentről lefelé vagy vissza, ahogy most te is – állandóan úton van lényének három rétegében.

Egy kék jádekő

Kiss Zoltán Péternek

A Meszena és Könyök utca
sarkán frissebb a levegő.
Szemben lehúzott redőny,
a málló házfalon szünet
nélkül csöndesen remeg
a rozsdás vaslemez,
mögötte a tenger hullámzik
az enyészet partjai közt,
megfellebbezhetetlenül
van ott, biztosan ezért vált
a klíma azon a ponton;
egy kék jádekő vándorol
benn a korhadó polcokon,
lassan mozog és a falon át
túl valóságosnak tűnik –
a kő a tenger. Halkan zúg,
rezeg a redőny a hangtól –
a tenger a kő, a kék jádekő.
Omlik a vakolat a kis
vegyesbolt falán, az volt
egykor, a sarki ház oldalán
téglaig tűnik el a malter,
és túl valóságosnak látszik
odabenn a salétrom és
penész túlról, a falon át,
a Meszena és Könyök utca
sarkán állva, ahol üdébb
a levegő, távolabb már
összeérnek a lombok az út
felett; odaát halkan zörög
a kopott fémlemez, és
mögötte egyre zúg a
tenger: a kék jádekő,
megfellebbezhetetlenül.